

סעודת ישבה

עם הראש ישיבה שליט"א

יהי לאור על ידי מוסדות היכל הקודש בנשיאות מוריני ראש הישיבה שליט"א

גליזן 36

פרשת כי תבא

ט"ז אלול

שנת ה'תשפ"ג

החתן יוסי זינגר מספר: אחרי שהתפללתי הרבה להקדוש ברוך הוא שאזכה עוד פעם לאכול סעודה עם הראש ישיבה שליט"א, עזר לי השם יתברך, וניגשתי אל הראש ישיבה ושאלתי אם אני יכול לבוא ולהשתתף בסעודה, ואחרי שאמרתי לראש ישיבה שאשלח את מה שישוחחו בסעודה למערכת של העלון קרית ברסלב, אישר לי הראש ישיבה לבוא, וכאן אנסה לקיים את מה שהבטחתי ולשתף את אנ"ש עם הדברים הנפלאים שיצא לי מהסעודה.

הראש ישיבה בא לביתו והכריז מתוך שמחה "גוט שבת" ומיד התיישבו סביב לשולחן והתחילו לשיר 'שולם עליכם'. חשוב לציין שהראש ישיבה כבר היה אחרי שירת כל הזמירות בבית הכנסת עם הבחורים, כי בקיץ יושב הראש ישיבה מיד אחרי התפילה עם הבחורים ושר איתם את כל הזמירות, ובכל זאת כשהגיע אחר כך לביתו הוא התחיל עוד פעם את כל הזמירות ולא פיטר את עצמו עם מה ששר כבר בבית הכנסת, והראש ישיבה אמר: "אם אני לא ישיר בבית את הזמירות אז הילדים שלי יגידו 'אנחנו זוכרים מכל השנים, שבקיץ היה נוהג אבא שלנו לא לשיר את הזמירות', והם כלל לא יזכרו שכבר שרתי את הזמירות עם הבחורים... ואני הרי רוצה שהם יגדלו יהודים כשרים וירא שמים וישירו זמירות, כמו שרבינו אומר שעיקר היהדות הוא שירת הזמירות. והראש ישיבה התחיל לשיר את הזמירות בלהב אש, הבחנתי שכל כמה דקות מסמן הראש ישיבה לילדים שלו שישירו אתו, הראש ישיבה עשה את זה בחוכמה ולא עמד להם על הראש: נו, נו. תשיר כבר!" הראש ישיבה עשה אורח שמחה ומדי פעם בפעם הזכיר להם לשיר את הזמירות.

לפני קידוש אמר הראש ישיבה לילדים שלו: "השבת היא שבת מיוחדת, שבת חזון". והראש ישיבה שאל את אחד הילדים: "כשמלך נמצא בארמון שלו יכול כל אדם לגשת אליו, או רק המשרתים המסתובבים בארמון? רק המשרתים יכולים לגשת למלך, אבל כשהמלך הולך לטייל בעיר ובשדות, אז יכולים כולם לגשת אליו, וזה הוא שבת חזון, עכשיו הקדוש ברוך הוא נמצא כביכול בשדה, אפשר לבקש מהקדוש ברוך הוא את מה שרוצים".

והראש ישיבה אמר: "היום התפלל יוסף מאוד יפה, ולכן יוסף ירים את הגביע לקידוש!" הראש ישיבה קידש מאוד יפה, ואחר כך נטלו ידיים והתיישבו מסביב לשולחן.

הראש ישיבה סיפר לאשתו שמיד אחרי עונת הקיץ הולך להתקיים כמעט עשר חתונות, והראש ישיבה פירט לאשתו את שמות כל החתנים, וזה יהיה בתקופה הקצרה הזאת עוד לפני שנוסעים לרבינו, והראש ישיבה אמר: "מוהרא"ש אמר לי פעם 'עוד יגיע זמן כזה שיהיה כל כך הרבה חתנים, שיפרסו טלית בקדמת הבית כנסת ויתחילו לעבור שם חתנים וכלות, אחד אחרי השני...', עכשיו זה כבר מתחיל להתקיים!..."

אחרי אכילת הדגים סיפר הראש ישיבה: "הגבאי של בית הכנסת ליקוטי מוהר"ן סיפר לי, שבשבוע שעבר בליל שבת אחרי התפילה הגיע גוי דייר רחוב, אל פתח בית הכנסת והתחיל לצעוק קללות נמרצות מאוד, עד כדי כך שאחד מהמתפללים פחד ללכת לביתו.

הגבאי יצא החוצה וניגש אל הגוי ואמר לו באנגלית: "השם אוהב אותך!" אמר הגוי: "זה אינו אמת, השם לא אוהב אותי, השם שונא אותי, אני אדם חוטא!" אמר לו הגבאי: "שים את החטאים שלך בצד, השם אוהב אותך!" והגוי התחיל לבכות ואמר: "מאז שאני בן אחד עשרה אני כבר הולך שבור שהשם לא אוהב אותי, ואף אחד לא אמר לי שהשם אוהב אותי! אתה האדם הראשון שאומר לי את זה".

והראש ישיבה אמר שמסיפור זה אפשר לראות את מה שמוהרא"ש היה אומר תמיד, שכשאתה מדבר עם גוי, ואיך שאתה רק מזכיר את שם השם, הוא מיד נהיה שלך, לדוגמא, אם אתה הולך לחברת מוניות ואומר לו: "שהשם יברך אותך", אחר כך הוא כבר יעשה בשבילך הכל.

הראש ישיבה רצה לספר לילדים סיפור, והראש ישיבה הכריז שכל הילדים יבואו לשולחן, אבל הילדים לא צייתו, הראש ישיבה קרא להם כמה פעמים והם לא באו, והראש ישיבה פנה אלי ואמר לי: "את זה תכניס לעלון, כי אנשים חושבים שאצל הראש ישיבה בבית כל הילדים מציינים מיד כמו מכונות, וזה אינו אמת, כל הילדים בתוך המשחקים שלהם, צריכים רק למצוא את הדרך להביא אותם בחזרה".

בסוף הסעודה אמר הראש ישיבה לילדים: "יש לי סיפור נורא מפחיד ואני לא יודע אם לספר את זה, כי לא הייתם על יד השולחן במשך כל הסעודה!" והילדים הפצירו מאוד בראש ישיבה שהוא כן יספר להם את זה, אז הראש ישיבה פנה לאשתו ושאל אותה אם לספר להם את זה, והיא ענתה, כן, והראש ישיבה סיפר:

שלמה המלך רצה לבנות את הבית המקדש הקדוש, אבל אסור לחתוך את האבנים עם סכין של ברזל, הדרך היחידה לחתוך את האבנים הוא על ידי 'תולעת השמיר' יש תולעת שהשם שלה היא 'שמיר' ויש מזה רק אחת בכל העולם, וכששמים אותה על אבן והיא זוחלת על זה, נחתך האבן לחצי, אבל שלמה המלך לא ידע איפה נמצא תולעת שמיר, והוא אמר לבניהו בן יהוידע שילך לחפש את התולעת.

בניהו בן יהוידע ידע שהתולעת נמצאת אצל השדים, אז הלך ל'אשמדאי' - המלך של השדים ורצה להביא אותו אל המלך שלמה, אבל נוצרה הבעיה איך מביאים את אשמדאי? הוא לא בן אדם, הוא שד, אי אפשר לתפוס אותו ולהביא אותו, אז העלו רעיון טוב.

אשמדאי פחד תמיד שאולי רוצים להרוג אותו, ולכן הוא לא שתה אף פעם מים מסתם נהר כי אולי מישהו שם בתוכו רעל, רק היה לו בור עם מים ובפתח היה לו מכסה שהטביע על זה את החותמת שלו, וכשהוא חזר הוא יכל לדעת אם אחד התעסק עם המים שלו, ואם הוא ראה שאף אחד לא נגע בזה, הוא יכל לשנות מזה.

ובניהו בן יהוידע הלך וחפר בור יותר נמוך מהבור של אשמדאי, והוא חפר גם בקיר של הבור עד שהגיע לבור של אשמדאי, ולאט לאט נזל כל המים מהבור של אשמדאי - לתוך הבור שהוא חפר כי הוא היה יותר נמוך, הוא סתם את הבור, אחר כך הוא חפר עוד בור מעל לבור של אשמדאי, וגם חפר בקיר התחתון עד שעשה חור לתוך הבור של אשמדאי, ושפך לתוכו יין, וכל היין נכנס לבור של אשמדאי, מבלי שהיה צריך לפתוח את החותמת, והוא סתם גם את בור הזה, ועלה על עץ שנמצא בצד.

עברו כמה דקות ואשמדאי מגיע, (כאן עשה הראש ישיבה קולות נוראים... והילדים ישבו בפה פעור...) והוא מסתכל אם אחד התעסק עם המים שלו, כן או לא, החותמת נמצאת שמה שלמה, אז הוא פותח את המכסה ומתחיל לשנות מהיין, עד שהוא נרדם (והראש ישיבה חיקה איך ישנים) ובניהו בן יהוידע תפס אותו וקשר אותו עם שרשרת שהיה חרוט בו שמו של הקדוש ברוך הוא, והביא אותו אל שלמה המלך ושלמה המלך אמר לו אני לא רוצה ממך שום דבר, אלא אני רוצה לבנות את בית המקדש ואני צריך את תולעת שמיר.

אמר לו אשמדאי התולעת הזאת אינה נמצאת אצלי, אלא נמצא אצל שר הים, ושר הים רק נותן את זה לתרנגול בר הנקראת 'דוכפית' שלוקחת את זה ממנו כשהיא צריכה את זה והיא נשבעת לו שתחזיר לו את התולעת, ורק לה היא מאמינה בשבועה הזאת.

חיפשו שליחי שלמה המלך את הקן של תרנגול הבר 'דוכפית', עד שמצאו קן שהיו בפנים האפרוחים של התרנגול, הלכו השליחים וכיסו את הקן עם זכוכית לבנה שקופה, כדי שהתרנגול ירא את האפרוחים שלו ולא יוכל להכנס אליהם, ויהיה מוכרח להביא את תולעת שמיר כדי לבקע את הזכוכית. כאשר חזר התרנגול לקן ורצה להכנס ולא יכל בגלל הזכוכית, הוא הלך והביא את התולעת שמיר ושם את זה על הזכוכית כדי שזה יתבקע, כאשר הבחין בזה השליח של

שלמה המלך הוא התחיל לצעוק והתרנגול נבהל והשליח את השמיר ואז ניגש השליח והביא אותו אל שלמה המלך.

והראש ישיבה סיפר הלאה: אחרי שהיה כבר לשלמה המלך את תולעת השמיר, הוא עוד השאיר את אשמדאי אזוק עד לגמר בניית בית המקדש, באחד הימים כששלמה המלך היה לבד עם אשמדאי אמר אשמדאי לשלמה המלך: "אתה בכלל לא יותר חזק ממני, חוכמה גדולה... אתה שם עלי שרשרת שעל זה השם של הקדוש ברוך הוא, ואני לא יכול לקרוא את זה כי אסור לקרוע את שם השם, תוריד ממני רק את שם השם ואז תראה מה אני יכול לעשות!" ושלמה המלך הוריד ממנו את שרשרת עם שם השם.

ואיך שהוא הוריד מאשמדאי את השרשרת, ניגש אשמדאי אל שלמה המלך הרים אותו וזרק אותו עד לשמים!! (הראש ישיבה שאל את הילדים אתם יודעים מה זה נקרא לזרוק עד לשמים? עד איזה גובה אתה יכול לזרוק כדור? שתי קומות? ארבע קומות? הכי הרבה שש קומות?...) ושלמה המלך נפל בצד השני של העולם!! ואשמדאי התחפש כמו שלמה המלך, והתיישב על הכורסא של שלמה המלך, ואף אחד לא ידע שהוא באמת לא שלמה המלך.

וכך עברה תקופה עד ששלמה המלך חזר לארמון ורואה את מה שקורה, הוא אומר לכל המשרתים: "אני הוא שלמה המלך האמיתי!" וכל המשרתים צחקו עליו.. אמרו שהוא משוגע. (הראש ישיבה אמר: "תדמינו שאחד בא עכשיו לקריה ואומר 'אני המוהרא' ש' אתה הולך להאמין לו? אתה הולך לצחוק ממנו!").

עד שהוא הגיע לסנהדרין והם התחילו לחשוב: 'שבדרך כלל משוגע בא כל יום עם שיעון אחר, אבל הוא בא כל יום עם אותו שיעון שהוא שלמה המלך, אולי יש פה משהו אמת'. והם שלחו לשאול את אשתו של שלמה המלך אם בזמן האחרון הוא מתנהג בבית משהו אחר, והיא אמרה שלא, והם שאלו אותה אם הרגליים שלו אחרת, והיא אמרה שהיא לא רואה את הרגליים שלו כי לאחרונה הוא אף פעם לא מוריד את הגרביים שלו, והוא יושן רק עם הגרביים (והראש ישיבה אמר: "אני מסתובב תמיד בחדרי השינה בלילה לראות אם כל הילדים הורידו את הגרביים, כי לא ישנים עם גרביים. ויש לנו מנהג כשמורידים את הגרביים מדגדים קצת ברגל, כי כך ממתקים קצת את הצעקות שצעקו שצריכים כבר להכנס למיטה...) והלכו והורידו לו את הגרביים, וראו שיש לו רגליים של תרנגול (לשדים יש את אותו רגל כמו לתרנגול), וכך ידעו מי הוא שלמה המלך האמיתי.

הראש ישיבה שאל את נכדו בן השלוש: "מה אמר המלמד שלך?" והוא ענה: "המלמד שלי אומר שיחשבו מ-יוד-קי-ו-ו-קי!" אמר הראש ישיבה שהגמרא אומרת שבשעת קריעת ים סוף אמרו הילדים הקטנים 'זה קלי ואנוהו'. כאן בתלמוד תורה התקיים ממש החז"ל הזה, ילדים קטנים מדברים כל היום מהשם יתברך! הנכד של הראש ישיבה קרא כמה פעמים לראש ישיבה: "סבא, סבא, סבא", נענע הראש ישיבה לאברך אחד: "כשבן אומר 'אבא' זה הרגשה טובה?! אתה יכול לתאר לעצמך איך מרגיש הקדוש ברוך הוא כשיהודי אומר לו 'אבא'?!..."

אני מודה להשם יתברך על הסעודה הנפלאה שהשתתפתי בה, אני מקווה שכל הקוראים החשובים נהנו ולמדו מזה עצות וחיזוק הלכה למעשה.